

Софі Кінселла — британська письменниця, одна з найпопулярніших авторок любовних романів, володарка престижних премій та нагород, серед яких *Glamour Awards* у номінації «Письменниця року». З-під її пера вийшло понад двадцять захопливих історій, що полонили уяву мільярдів читачів. Екранізація першої частини популярної саги «Шопоголік» отримала приголомшливі касові збори.

Ребекка Блумвуд тепер спустошує нью-йоркські магазини. Вона так і не позбулася залежності від покупок, а вітрини бутиків яскраві й привабливі, скільки всього ховається за ними! Шовкові шалики й чарівні сукенки, сотні пар елегантного взуття, яке так і чекає, коли ж його витягнуть із коробок, вишукані пальта й шубки — як же можна пройти повз цей райський сад? І от пальці самі тягнуться по кредитку, а в руках уже громадаються пакети з обновками... Та цього разу через згубну пристрасть Ребекка не просто втрачає величезні гроші — вона руйнує особисте життя, кар'єру і навіть зазнає публічної ганьби. Дівчина розуміє, що жодна брендова кофтинка не варта цього... Час оголошувати магазинам війну!

Історія, яка поліпшить вам настрій. Весело, стрімко й жартівливо. Обожнюю цей роман.

Джоджо Мойєс

Героїня Кінселли — надзвичайно мила й смішна. Вам не доведеться ходити по магазинах, щоб знайти привабливішого персонажа...

People

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-5437-4

9 786171 254374

СОФІ КІНСЕЛЛА

ШОПОГОЛІК
НА МАНГЕТТЕНІ

**ШОПОГОЛІК
НА
МАНГЕТТЕНІ**

SOPHIE
KINSELLA

**SHOPAHOLIC
ABROAD**

A NOVEL

**BLACK
SWAN**

СОФІ
КІНСЕЛЛА

**ШОПОГОЛІК
НА
МАНГЕТТЕНІ**

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
К41

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Kinsella S. Shopaholic Abroad : A Novel / Sophie Kinsella. —
London : Black Swan, 2012. — 352 p.

Переклад з англійської *Наталії Третьякової*

Дизайнер обкладинки *Аліна Ачкасова*

ISBN 978-617-12-5437-4
ISBN 978-0-552-77833-6 (англ.)

© Sophie Kinsella, 2001
© Depositphotos.com / svitlana10,
oxanatrasel, обкладинка, 2019
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2019

Присвячується Джеммі, що завжди розуміла,
наскільки важливий для дівчини шалик
від «Денні та Джордж»

ПОДЯКА

Я шалено вдячна Лінді Еванс, Патрикові Плонкінгтону-Сміту та всій незрівнянній команді «Transworld» і, як завжди, Арамінті Уїтлі, Селії Гейлі, Маркові Лукасу, Нікі Кеннеді, Кімові Уїзерспуну й Девідові Форреру.

Особлива подяка Сьюзен Каміл, Ніті Таубліб та всім у «The Dial Press», хто так палко привітав мене в Нью-Йорку, особливо Зої Райс за незабутній день досліджень (шопінгу та куштування шоколаду). А також Девідові Стефану за «свердлик», Шарін Солеймані з «Барніз», що була така добра до мене, і всім, хто дарував мені ідеї, поради й натхнення на цьому шляху, зокрема Афіні Мальпас, Лолі Буббош, Маркові Маллі, Анні-Марії Мослі, Гаррі Евансу та всій моїй родині. І, звичайно, Генрі, в якого завжди найкращі ідеї.

«ЕНДВІЧ-БАНК»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем-роуд, 3
Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні-роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякую за Ваш лист від 15 липня. Я радий чути, що Ви вже майже п'ять років залишаєтеся клієнткою «Ендвіч-Банку».

На жаль, ми не пропонуємо своїм клієнтам ані «бонусів на п'ять років», як Ви нам радите, ані програми списання боргів «Нова п'ятирічка — з чистої сторінки». Хоч я згоден, що обидві ідеї справді хороші.

Натомість я готовий підвищити Ваш кредитний ліміт ще на 500 фунтів стерлінгів, тобто до 4000 фунтів стерлінгів, і пропоную Вам найближчим часом зустрітися зі мною, щоб обговорити Ваші поточні фінансові потреби.

З найкращими побажаннями

Дерек Сміт
Менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

«ЕНДВІЧ-БАНК»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем-роуд, 3
Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні-роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Я радий, що мій лист від 18 липня був для Вас корисним.

Утім, я був би Вам вдячний, якби ви утримувалися від того, щоб згадувати мене особисто у Вашому телевізійному шоу як «найкращого Сміті у світі» і «найкращого банківського менеджера всіх часів та народів».

Хоч я, звісно, радий, що викликаю у Вас саме такі почуття; моє керівництво дещо стурбоване тим, як це може вплинути на публічний імідж «Ендвіч-Банку», тому мені доручили написати Вам цього листа.

З найкращими побажаннями
Дерек Сміт
Менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

«ЕНДВІЧ-БАНК»
ВІДДІЛЕННЯ ФУЛГЕМ
Фулгем-роуд, 3
Лондон SW6 9JH

Міс Ребекка Блумвуд
Берні-роуд, 4, кв. 2
Лондон SW6 8FD

Шановна міс Блумвуд!

Дякую за Ваш лист від 18 серпня.

Мені шкода, що Вам так складно втриматися в межах нового кредитного ліміту. Я розумію, що літній розпродаж «П'єд-а-Терр» буває не щодня, і я, безперечно, можу збільшити Ваш ліміт на 63,50 фунти стерлінгів, коли, як Ви стверджуєте, «від цього залежить усе-усе».

Однак я також рекомендую Вам прийти до нашого відділення для детальнішого розгляду Вашого фінансового стану. Моя помічниця Еріка Парнелл буде рада признати Вам зустріч.

З найкращими побажаннями
Дерек Сміт
Менеджер

«ЕНДВІЧ-БАНК» — ІЗ ТУРБОТОЮ ПРО ВАС

ОДИН

Гаразд, ніякої паніки. *Ніякої паніки*. Мова про звичайні-сіньку організованість: слід заспокоїтись і вирішити, що саме мені треба взяти. А потім це все охайненько поскладати у валізу. Тобто... ну, що в цьому може бути важкого?

Я відступаю від захарашеного ліжка і заплюшую очі, сподіваючись у глибині душі, що, коли я досить палко цього забажаю, мій одяг якимось дивом сам складеться в ряд охайних стосиків. Немов у тих журнальних статтях про пакування валіз, що навчають, як поїхати на відпочинок з одним дешевим парео і винахідливо перетворити його на шість різних одяганок (і це, як на мене, цілковите ошуканство, бо, хоч те парео й коштує десять фунтів, до нього додають цілі купи різних штук по кількасот фунтів кожна і сподіваються, що ніхто нічого не помітить).

Але, розплющивши очі, я бачу, що той безлад нікуди не подівся. Здається, він став ще більшим, наче мій одяг, коли я відверталася, тихцем вислизав із шухляд і збігався на моє ліжко. Хоч куди б я поглянула — вся моя кімната сповнена величезних безладних куп усякого... ну... *всього різного*. Туфлі, чоботи, футболки, журнали... подарунковий кошик «Усе для тіла», придбаний зі знижкою... Лінгафонний курс італійської (*треба* таки почати вчити)... якась штука для обличчя «з ефектом сауни»... А на туалетному столику гордо вляглися маска для фехтування і рапіра, куплені вчора. Лише за сорок фунтів, у доброчинній крамничці!

Я здіймаю рапіру і вклоняюся власному віддзеркаленню, щоб спробувати, як воно — тримати її. Це просто дивовижний збіг, бо я вже казна-скільки збираюся зайнятися фехтуванням — відколи прочитала ту статтю в «Дейлі Ворлд». Ви знали, що у фехтувальників найгар-

ніші ноги з-поміж усіх спортсменів? А ще, як добре розумієшся на цьому, можна стати дублером у фільмі й заробити шалені гроші! Отож план такий: знайти, де тут неподалік викладають фехтування, і як слід відшліфувати власну майстерність — навряд чи мені знадобиться на це багато часу.

А тоді, — це моя найпотаємніша мета, — коли отримаю свій золотий значок абощо, я напишу до Кетрін Зети-Джонс. Їй же, либонь, потрібен дублер, хіба ні? То чому б мені ним не стати? Адже вона, мабуть, *воліє*, щоб це була британка. Може, вона зателефонує і розповість, що завжди дивиться мої виступи по кабельному телебаченню і давно хотіла зі мною побачитися! Господи, так. Хіба ж не чудово буде? Ми, певно, порозуміємося з півслова, у нас виявиться однакове почуття гумору та все таке. І я полечу до її розкішного будинку, познайомлюся з Майклом Дугласом і бавитимуся з їхньою дитиною. Нам усім буде так спокійно разом, мов старим друзям, і про нас напишуть у якомусь журналі, в статті «Найкращі друзі серед зірок», і, може, вони навіть запропонують мені...

— Привіт, Бекс!

Я здригаюся. Світлини, на яких ми радісно сміємося з Майклом і Кетрін, зникають з моєї уяви, і я повертаюся в реальність. До моєї кімнати заходить Сьюз — моя співмешканка, вдягнена у стару піжаму в огірках.

— Що ти робиш? — зацікавлено питає вона.

— Нічого! — відповідаю я, хутко відкладаючи рапіру. — Просто... ну, розумієш... Підтримую форму.

— А, так, — трохи розгублено промовляє Сьюз. — То як твоє пакування?

Вона чимчикує до камінної полицки, бере помаду і починає фарбувати губи. Сьюз завжди це робить у моїй кімнаті — просто ходить, щось бере, розглядає і кладе

назад. Вона каже, що обожаю це, бо ніколи не уявляє, що ще їй трапиться — як у крамниці лахмітника. Я впевнена, у доброму розумінні.

— Поки що все чудово, — кажу я. — Саме вирішую, яку валізу обрати.

— О... — обертається Сьюз (губи в неї з одного боку яскраво-рожеві). — Може, ту маленьку кремову? Чи червоний портплед?

— Я думала про оцю, — кажу, витягаючи нову кислотно-зелену тверду валізу з-під ліжка. — Я її купила цими видними, і вона просто розкішна.

— Ого! — вигукує Сьюз, і очі в неї розширюються. — Бекс! Очманіти! Звідки це?

— «Фенвікс», — відповідаю я, широко всміхаючись. — Круто, правда?

— Це найкрутіша валіза, яку мені випало бачити! — згоджується Сьюз, захоплено доторкаючись до неї пальцями. — То... скільки в тебе тепер дорожніх сумок?

Вона скидає очима на мою шафу, де вишикувалися коричнева шкіряна валіза, лакована дорожня сумка і три несесери.

— Ти ж бачиш, — кажу, трохи напружуючись. — Скільки треба.

Може, я останнім часом накупила й забагато сумок для багажу. Але річ у тому, що я їх давно не купувала, у мене була одна-єдина потерта полотняна торбинка. А відтак, кілька місяців тому, в самому серці «Гарродс» на мене зійшло неймовірне одкровення — таке, як ото на святого Павла дорогою в Мандалай. *Сумки для багажу*. І відтоді я відіграюся за всі згаяні роки.

До того ж кожному відомо, що хороша дорожня сумка — це інвестиція.

— В мене саме чай заварюється, — мовить Сьюз. — Хочеш?

- О так, будь ласка! — погоджуюсь я.
- З «Кіткатом»? — усміхається Сьюз.
- Звісно, з «Кіткатом».

У нас нещодавно гостював один товариш Сьюз, спав на нашій канапі, а поїхавши, залишив нам величезну коробку з сотнею «Кіткатів». Це просто чудесний подарунок на знак подяки, але через нього тепер увесь день ми їмо самі «Кіткати». Втім, як зазначила Сьюз учора ввечері, що швидше ми їх їмо, то швидше вони закінчуються — тож певною мірою це корисно для здоров'я — запихатися ними якнайбільше.

Сьюз виходить з кімнати, а я повертаюся до своєї валізи. Так. Зосередитись. Поскладати. Я справді маю впоратися швидко. Мені потрібен лише базовий, структурований, капсульний гардероб для короткого відпочинку в Сомерсеті. Я навіть склала перелік — з ним усе має бути зовсім легко й просто.

Джинси: двоє. Це легко. Потерті й не такі потерті.

Футболки:

Власне, треба троє джинсів. Я просто *мушу* взяти ті нові з «Дизель», вони крутезні, хоч і тіснуваті. Вдягатиму їх на кілька годин увечері абощо.

Футболки:

А, ще оті вкорочені з вишиваним візерунком з «Оазис», бо я їх жодного разу не вдягала. Але їх можна й не рахувати: це ж майже шорти. І взагалі, скільки того місця потрібно на джинси, правда ж?

Гаразд, джинсів, либонь, досить. Я завжди зможу взяти ще, коли захочу.

Футболки: на вибір. Так, подивимося. Звичайна біла, звісно ж. Ще сіра. Чорна вкорочена, чорна сорочка («Кельвін Кляйн»), ще одна чорна сорочка («Варегауз», але на вигляд крутіша), рожева без рукавів, рожева з блискітками, рожева...

Я зупиняюся, поклавши половину згорнутих футболок до валізи. Це просто маячня. Чи ж можу я передбачити, які футболки я схочу вдягти? У футболках головне — обирати їх уранці відповідно до свого настрою, як годинник чи ароматичні олійки. А що, як я прокинуся з думкою про футболку «Елвіс крутий!», а її не буде поряд?

Ви знаєте, я думаю, що просто візьму їх усі. Скільки того місця потрібно на футболки, правда ж? Я їх узагалі навряд чи помічу.

Я скидаю їх усі до валізи і додаю ще двійко зовсім коротеньких топів — ану ж знадобляться?

Чудово. Цей капсульний метод справді дуже допомагає. Гарзд, що там далі?

За десять хвилин Сьюз повертається до кімнати з двома чашками чаю і трьома «Кіткатами» на двох (ми обидві згодилися, що чотирьох батончиків забагато).

— Бери, — каже вона, а тоді пильніше приглядається до мене. — Бекс, у тебе все гарзд?

— Усе добре, — відповідаю я, відчуваючи, як порожєвіли мої щоки. — Просто намагаюся скласти жилет, щоб він займав трохі менше місця.

Я вже спакувала джинсівку й шкіряну куртку, але у вересні не можна покладатися на погоду, правда ж? Сьогодні, приміром, жарко й сонячно, а завтра може випасти сніг. І що, як ми з Люком підемо на справжню прогулянку сільською місцевістю? До того ж цей розкішний жилет «Патагонія» в мене вже так давно, а вдягла я його лише раз. Я намагаюся знову згорнути його, проте він вислизає з моїх рук на підлогу. Господи, це нагадує мені скаутські походи і намагання скласти спальний мішок так, щоб він умістився в торбинку.

— То на скільки, кажеш, ви їдете? — питає Сьюз.

— На три дні.

Я облишаю спроби втрамбувати жилет до розміру коробки сірників, і він радісно розгортається до попередньої форми. Злегка роздосадувана, опускаюся на ліжко і сьорбаю чаю. Ну, зовсім не второпаю, як іншим людям вдається пакуватися в такі маленькі сумки? Ці бізнесмени зі зверхнім обличчям, що прямують на літак з однією крихітною, мов коробка для взуття, валізкою на коліщатах... Як вони це роблять? У них чарівний стисливий одяг? Чи є якийсь таємний спосіб згорнути будь-що до розміру сірникової коробки?

— Чому б тобі не взяти ще й портплед? — пропонує Сьюз.

— Гадаєш, треба?

Я невпевнено розглядаю свою переповнену валізу. Якщо поміркувати, мені, може, й не потрібні три пари чобіт. Чи хутряна накидка.

А потім мені спадає на думку, що Сьюз майже завжди у вихідні кудись їздить і щоразу бере з собою одну маленьку дівчачу сумочку.

— Сьюз, а як *ти* пакуєшся? Маєш якусь систему?

— Ну не знаю, — вагається вона. — Мабуть, я й досі чиню так, як нас навчали в міс Бартон. Продумуєш убрання на кожен випадок — і дотримуєшся цього плану, — вона починає загинати пальці. — Наприклад... подорож, обід, посиденьки біля басейну, гра в теніс... — вона підводить очі. — Ага, а ще, кожну річ слід одягти щонайменше тричі.

Боже, ця Сьюз — просто геній. Вона знає багатько такого. Коли їй було вісімнадцять років, батьки послали її в Академію міс Бартон. Це таке розкішне місце в Лондоні, де навчають усяких потрібних штук, як-от говорити з єпископом чи виходити зі спортивного автомобіля в міні-спідниці. А ще вона вміє майструвати дротяних кроликів.

Я хутенько черкаю на папірці кілька заголовків. Це вже на щось схоже. Значно краще, ніж звалювати у валізу все підряд. Тепер я не тягтиму з собою зайвого одягу — лише найдоконечніший мінімум.

Вбрання 1: сидіти біля басейну (сонячно)

Вбрання 2: сидіти біля басейну (хмарно)

Вбрання 3: сидіти біля басейну (вранці, коли сідниці здаються величезними)

Вбрання 4: сидіти біля басейну (якщо хтось матиме такий самий купальник)

Вбрання 5:

У вітальні дзвонить телефон, але я навіть очей не підводжу. Чути, як Сьюз щось захоплено говорить. За мить з розпашілим радісним обличчям вона з'являється в дверях, скрикуючи:

— Нізащо не здогадаєшся! Нізащо!

— Що таке?

— У «Чарівній коробочці» розпродали всі мої рамки!

Щойно телефонували, щоб замовити ще!

— Ой, Сьюз! Це прекрасно! — вигукую я.

— О так!

Сьюз підбігає до мене, ми міцно обіймаємось і трохи не танцюємо, аж тут вона помічає, що тримає сигарету і вже мало не підпалила моє волосся.

Це просто дивовижно: Сьюз почала робити ті рамки лише кілька місяців тому, однак вони вже продаються в чотирьох лондонських крамницях. І чудово продаються! Про неї писали в багатьох журналах і все таке. Воно й не дивно, бо її рамки просто *крутезні*. Її остання серія — з пурпурового твіду, їх продають завинутими в яскраво-бірюзовий обгортковий папір (між іншим, я допомагала добирати відтінок) і складеними у вишукані сірі

коробочки з блискітками. Вона така успішна, що вже навіть не сама їх робить, а надсилає свої ескізи до маленької майстерні в Кенті, звідки повертаються вже готові рамки.

— То ти розпланувала своє вбрання? — питає вона, затаючись цигаркою.

— Так, — звітую я, махаючи перед нею папірцем. — Усе занотувала, до останньої пари шкарпеток.

— Молодчинка!

— І *єдине*, що мені треба докупити, — додаю я, ніби мимохіть, — бузкові сандалі.

— Бузкові сандалі?

— Гмм... — я дивлюся на неї невинними очима. — Так. Вони мені потрібні. Розумієш, просто гарненькі недорогі сандалі, на яких триматиметься кілька образів.

— Он як, — каже Сьюз і замовкає, трохи нахмурившись. — Бекс... А хіба ти на тому тижні не говорила щось про бузкові сандалі? Дорогі, з «Ел-Кей Беннетт»?

— Я? Говорила? — я відчуваю, як трохи червонію. — Я... я не пам'ятаю. Можливо. Хай там як...

— Бекс, — Сьюз дивиться на мене з раптовою підозрою. — А тепер кажи правду. Тобі дійсно *потрібні* бузкові сандалі? Чи ти просто їх хочеш?

— Ні! — берусь я захищатися. — Вони мені справді потрібні! Ось поглянь!

Я вихоплюю свій одяговий план, розгортаю його і показую Сьюз. Маю визнати: я ним пишаюся. Це справжній-сінька хитромудра блок-схема з рамочками, стрілочками та червоними зірочками.

— Ого! — вигукує Сьюз. — Де це ти навчилася таке робити?

— В університеті, — відповідаю скромно. — Я читала щось про бізнес і бухгалтерський облік, щоб написати диплом. Просто дивовижно, як часто це стає мені в пригоді.

— А що це за рамочка? — питає вона, показуючи на сторінку.

— Це... — я схилиюся до папірця, намагаючись пригадати. — Здається, це на випадок, якщо ми підемо до дуже вишуканого ресторану, а сукню з «Віслз» я вже вдягла минулого вечора.

— А це?

— Це — якщо ми поліземо в гори. А осьюди, — я показую на порожню рамку, — мені потрібні бязкові сандалі. Без них це вбрання буде бляклим, і оце також... усе розвалиться. Можна тоді взагалі нікуди не їхати.

Якусь мить Сьюз мовчить, розглядаючи моє креслення, а я нетерпляче кусаю губи і схрещую пальці за спиною.

Я розумію, що це може здатися трохи дивним. Розумію, що зазвичай люди не узгоджують кожне придбання зі своїми співмешканцями. Але річ у тому, що я недавно пообіцяла дещо Сьюз і дозволила їй контролювати мої покупки. Ну, ви ж знаєте. Просто стежити за цим.

Зрозумійте мене правильно. Не те щоб я була шопоголіком чи ще кимось. Просто кілька місяців тому в мене були... ну... невеличкі проблеми з грошима. Зовсім крихітні — взагалі нема про що турбуватися. Але Сьюз, довідавшись про це, страшенно сполохалась і сказала, що, задля моєї ж користі, віднині контролюватиме всі мої витрати.

І вона сумлінно додержує цієї обіцянки. Загалом, вона дуже сувора. Іноді я справді боюся, що вона може мені відмовити.

— Розумію, про що ти, — нарешті каже вона. — У тебе дійсно немає вибору, еге ж?

— Саме так, — кажу полегшено. Я забираю в неї свій план, згортаю його і кладу в сумку.

— О, Бекс, а це щось нове? — раптом питає Сьюз.

Вона відчиняє дверцята шафи, і я відчуваю, як у мене всередині з переляку все стискається. Вона, насумрившись, розглядає моє чудове нове пальто медового кольору, яке я нещодавно крадькома занесла до квартири, поки вона хлюпалась у ванні.

Ну, я, звісно, збиралася його показати їй. Просто не було нагоди.

«Будь ласка, не дивися на ціну, — думаю я гарячково. — Будь ласка, не дивися на ціну».

— Еммм, так, — белькочу я. — Так, нове. Але річ у тому, що... Мені потрібне гарне пальто — на випадок, якщо мені запропонують зніматися на вулиці для «Ранкової кави».

— А це можливо? — спантеличено питає Сьюз. — Мені чомусь здавалося, що твоя робота — просто сидіти в студії і роздавати поради про гроші.

— Ну... всяке буває. Треба бути готовою до всього.

— Воно-то так... — промовляє, завагавшись, Сьюз. — А що це за топ? — вона витягає вішак. — Він теж новий!

— Це — щоб одягнути на шоу, — швидко відповідаю я.

— А ця спідниця?

— Для шоу.

— А ці нові штани?

— Для...

— Бекс, — Сьюз, примружившись, дивиться на мене. — Скільки тобі одягу треба для шоу?

— Ну, ти ж розумієш, — виправдовуюсь я, — мені потрібні кілька запасних варіантів. Адже, Сьюз, ми говоримо про мою роботу. Про мою *кар'єру*.

— Так, — зрештою погоджується Сьюз. — Мабуть, так, — вона бере мій новий жакет із червоного шовку. — Оцей — бомбовий.

— Еге ж, — усміхаюсь я. — Купила для січневих спецвипусків!

— У тебе в січні будуть спецвипуски? — перепитує Сьюз. — О-о-о-о, і про що ж?

— Вони матимуть назву «Фундаментальні фінансові принципи від Бекі», — відповідаю я, тягнучись по блиск для губ. — Має бути дуже круто. П'ять десятихвилинних випусків, лише зі мною!

— То *які* ж ці твої фундаментальні фінансові принципи? — цікавиться Сьюз.

— Гм... ну, поки ще не знаю, — відповідаю я, старанно підфарбовуючи губи. — Ну, розумієш, я їх сформулюю ближче до зйомок, — я закриваю блиск для губ і хапаю куртку. — Побачимося!

— Гарзд, — каже Сьюз. — І пам'ятай: лише одна пара взуття!

— Гарзд! Обіцяю!

Дуже приємно, що Сьюз так дбає про мене. Але не варто. Чесне слово, вона просто не розуміє, як я змінилася. Гарзд, на початку року в мене справді була невеличка фінансова криза. Так, дійсно, у якийсь момент мій борг становив... Ну, взагалі, дуже багато.

А потім я потрапила на роботу в «Ранкову каву» — і все змінилося. Я геть-чисто переінакшила все своє життя, невтомно гарувала й позбулася всіх боргів. Так, я з усіма розрахувалася! Я виписувала чеки один по одному і сплатила борги на всіх кредитних та магазинних картках, повернула все, що завинила Сьюз (коли я простягла їй чек на кілька сотень фунтів, вона спершу не могла повірити, потім відмовлялася його брати, але зрештою таки взяла й купила на ті гроші бомбову дублянку зі смушку).

І, чесно вам скажу, повернення тих боргів подарувало мені найчудовіші, найзахопливіші почуття у світі.

Це було кілька місяців тому, але й досі, коли я згадую про це, здається, ніби в мене крила виростають. Годі навіть уявити щось краще за цілковиту фінансову незалежність, правда ж?

Погляньте лишень на мене тепер. Я зовсім інша людина, геть не схожа на колишню Бекі. Я — оновлена особистість. І не маю жодного боргу!

ДВА

Ну гаразд. Невеличкий борг таки є. Але тільки через те, що я почала турбуватися про власне майбутнє і вкладати багато коштів у свою кар'єру. Мій хлопець Люк — успішний підприємець. У нього є власна піар-компанія, що співпрацює з фінансовими установами, і все таке. Кілька тижнів тому він сказав слова, що багато для мене значать: «Щоб заробити мільйон, спершу треба позичити мільйон».

І, чесне слово, у мене, либонь, з природи підприємницький хист, бо щойно він це промовив, як воно глибоко відгукнулося в моїй душі. Я навіть почула, що тихенько повторюю ті слова. Вони такі точні. Як можна сподіватися заробити грошей, не витративши нічого спочатку?

Тож я вклала кошти в кілька костюмів, у яких виступаю в телеєфірі, і ще в кілька хороших зачісок, і в кілька манікюрів та косметичних процедур. І масажів. Адже чудово розумію, що не можна добре виступати, коли ти вся напружена, правда ж?

Ще трохи я вклала у новий комп'ютер. Він коштував дві тисячі фунтів, але без нього мені годі впоратись, бо... нізачо не здогадаєтесь! Я пишу книжку порад для саморозвитку! Ледве ставши постійним експертом «Ранкової кави», я зустрілася з чудовими видавцями, вони запросили мене на обід і сказали, що я надихаю всіх людей, які зазнали фінансових труднощів. Хіба не чудово? Вони заплатили мені тисячу фунтів, а я ж іще ані слова не написала. Та коли моя праця вийде друком, я одержу набагато більше. Книжка матиме назву «Бекі Блумвуд — зрозуміло про гроші». Або, може, «Упорядкуйте ваші гроші, як Бекі Блумвуд».

Я поки ще не знайшла часу, щоб почати писати, але широко переконана: найголовніше — правильно обрати

заголовок, а далі все якось само вийде. І не те щоб я зовсім нічого ще не зробила. Я вже накидала цілу купу ідей про те, в чому сфотографуюся на обкладинку.

Отож зовсім не дивно, що в мене наразі є невеличкий борг. Однак головне — ці всі гроші на своєму місці, вони працюють на мене. І, на щастя, мій банківський менеджер Дерек Сміт мене тільки підтримує. Він узагалі такий любчик. Ми з ним довго не могли знайти спільної мови — мабуть, тому, що нам усе не таланило як слід поговорити. Але тепер я впевнена: він чудово мене розуміє. Ще, звичайно ж, і тому, що я стала значно розважливішою, ніж була.

Наприклад, я зовсім інакше почала ставитися до шопінгу. Мій новий девіз — «Купувати лише потрібне». Я розумію: це, може, й здається *занадто* простим, однак справді працює. Перед кожним придбанням я питаю себе: «Чи *треба* це мені?» І тільки якщо відповідаю ствердно — купую. Це все просто питання самодисципліни.

От, приміром, до «Ел-Кей Беннетт» я заходжу неймовірно зосереджена й цілеспрямована. Переступаю поріг, і мені впадає в око пара червоних чобітків на високих підборах, проте я швидко відвертаюсь і прямую до стелажу з босоніжками. Отак я тепер ходжу крамницями: не спиняючись, не розглядаючи нічого, взагалі не роззираючись. Навіть на ті чудові недавно завезені туплічовники з блискітками, що стоять отам. Я просто йду саме до тих сандаль, які намірилася купити, беру їх з полиці й прошу продавчиню:

— Отакі, шостого розміру, будь ласка.

Прямо й чітко. Просто купити те, що треба, і нічого більше. Ось таємниця контрольованого шопінгу. Я навіть не *погляну* на ці крутезні рожеві шпильки, хоч вони й просто створені, щоб носити їх з моїм новим кардиганом із «Джигсоу».

І на ті босоніжки на ремінці, з блискучими підборами. А вони такі гарненькі, правда ж? Цікаво, як воно буде, коли їх узуті.

О Боже! Це справді важко.

І *чого* воно так із цим взуттям? Я про те, що мені більше одягу подобається, але від крутої пари черевичків я просто тану. Іноді, коли вдома нікого немає, я відчиняю шафу і просто дивлюся на все своє взуття, мов схибнута колекціонерка. А колись я вишикувала його на ліжку і сфотографувала. Це, може, й здається дивнуватим, але я так собі міркувала: «У мене є багато світлин людей, які мені зовсім не подобаються, то чому б не сфотографувати щось таке, що я справді люблю?»

— Ось, прошу!

Слава Всевишньому, продавчиня принесла коробку з моїми бузковими сандалями. Коли я їх бачу, серце в мене починає битися швидше. О, вони просто розкішні. *Розкішні*. Такі елегантні, з безліччю ремінців, з крихітною ожинкою біля великого пальця. Я полюбила їх з першого погляду. Вони дорогуваті, однак кожному відомо, що заощаджувати на взутті не можна, бо від цього й ноги можуть спотворитися.

Я з захопленим *трепетом* взуваю їх і... О Боже, вони пречудові! Пальці в мене раптом стають такими витонченими, а ноги здаються довшими... І... так, може, ходити в них складнувати, але це, мабуть, тому, що в магазині страшенно слизька підлога.

— Давайте мені їх, будь ласка, — кажу я, радісно всміхаючись до продавчині.

Розумієте, це і є нагорода за такий суворий контроль шопінгу. Коли щось купуєш, то справді відчуваєш, що *заслуговуєш* на це.

Ми йдемо до каси, і я старанно оминаю поглядом стелажі з аксесуарами. Я майже не помічаю пурпурової

торбинки, обшитої сяйливими чорними намистинками. І я саме дістаю з сумки гаманець, пишаючись тим, як я встояла перед усіма спокусами, коли продавчиня ніби мимохідь говорить:

— А знаєте, ми маємо такі самі сандалі клементинового кольору.

Клементинового кольору?

— О... он як, — озиваюся, трохи помовчавши.

Мені не цікаво. Я купила те, по що прийшла. Крапка. Бузкові сандалі. Не клементиніві.

— Ми їх щойно отримали, — додає вона, кружляючи по підлозі й роздивляючись на всі боки. — Думаю, вони матимуть ще шаленіший попит, аніж бузкові.

— Справді? — я намагаюся говорити якнайбайдужливіше. — Ну, я, мабуть, просто візьму ці...

— Ось вони! — вигукує продавчиня. — Я знала, що вони десь тут, неподалік.

І я завмираю... Вона ставить на прилавок найвишуканішу сандалю, яку мені тільки доводилося бачити. Світлу, кремово-оранжеву, з такими самими ремінцями, що й бузкові, але замість ожинки біля пальця — крихітний клементин.

Це любов з першого погляду. Я очей не можу відвести.

— Хочете приміряти? — пропонує дівчина, і я відчуваю, як бажання пульсує внизу живота.

Погляньте лишень на неї. Яка це спокуса! Це найжаданіше взуття з усього, що я бачила. О Боже!

Утім, мені не треба клементинового взуття, правда ж? Мені його не треба.

Давай, Бекі. Просто. Скажи. «Ні».

— Узагалі... — я голосно ковтаю, силкуючись опанувати власний голос. — Узагалі... (О Боже, я ледь можу це вимовити!). Я сьогодні візьму тільки бузкові, — озиваюся зрештою я. — Дякую.

— Гарзд... — касирка набирає код. — Тоді з вас 89 фунтів. Як ви хотіли б заплатити?

— Ем... Карткою «Віза», будь ласка, — кажу я.

Ставлю підпис на чеку, беру свою сумку й виходжу з магазину, почувуючись трохи ошелешеною.

Я зробила це! Зробила! Стримала власне бажання! Мені потрібна була лише одна пара взуття — і я купила тільки одну. Зайшла в крамницю — вийшла з крамниці, все за планом. От бачите, я можу, коли справді хочу. Це нова Бекі Блумвуд.

Я поводитися дуже добре і заслужила на невеличку винагороду, тож я йду до кав'ярні й сідаю на осяяній сонцем терасі зі склянкою капучино.

«Я хочу ті клементинові сандалі», — лунає в моїй голові, коли я роблю перший ковток.

Припини. Припини. Подумай про... про щось інше. Люк. Вихідні. Наша перша спільна мандрівка. Боже, я не можу дочекатися.

Я хотіла запропонувати кудись поїхати, відколи ми почали зустрічатись, але він стільки працює, тож це було б те саме, що попросити прем'єр-міністра ненадовго припинити керувати країною. (От тільки, коли подумати, прем'єр-міністр відпочиває щоліта, правда ж? То чому ж Люк не може?)

Люк такий заклопотаний, що досі не познайомився з моїми батьками, і це мене трохи засмучує. Кілька тижнів тому вони запросили його в неділю на обід, і мама цілу вічність готувала — ну, принаймні купила в «Сейнсбері» свиняче філе, запечене з абрикосами, і просто розкішний шоколадний пудинг із безе. Але останньої миті Люк змушений був відмовитись, бо в недільних газетах щось там таке надрукували, і сталася прикрість з якимось його клієнтом. Отож довелося мені їхати самій — і це,

чесно кажучи, досить жалюгідно. Помітно було, що мама страшенно розчарована, хоч вона радісно повторювала: «Ну, це не так уже й важливо». Але ж то таки було дуже важливо. Наступного дня він надіслав їй величезний букет квітів, щоб вибачитися (принаймні його помічниця Мел надіслала), хоч це не те саме, правда ж?

А найгірше, що наші сусіди, Дженіс та Мартін, зазирнули випити скляночку хересу і, як вони сказали, познайомитися зі славнозвісним Люком, а з'ясувавши, що його немає, почали зиркати на мене такими зверхньо-співчутливими поглядами, бо їхній син Том наступного тижня одружується зі своєю дівчиною Люсі. І я підозрюю жахливе: вони вважають, ніби я в нього безнадійно закохана. (Хоч насправді все не так, ба навіть навпаки. Але коли вже людям щось таке придумалося, їх годі перекопати, що це не так. Господи. Яке жахіття!)

Коли я висловила Люкові свій смуток, він зауважив, що я з його батьками також не знайома. Та це не зовсім правда. Одного разу я недовго гомоніла з його татом і мацухою в ресторані, хоч ту розмову й не можна назвати надто вдалою. І взагалі, вони живуть у Девоні, а рідна мати Люка — в Нью-Йорку. Тож із ними не так уже й легко побачитися, еге ж?

Хай там як, ми помирилися. Принаймні він докладає зусиль, щоб поїхати в цю невеличку подорож. Власне, це Мел запропонувала ідею з вихідними. Вона розповіла мені, що в Люка вже три роки не було справжньої відпустки і, може, його варто помалу підводити до думки про відпочинок. Тож говорити про відпустку я припинила й почала заводити розмови про те, щоб поїхати кудись на вихідні. І це спрацювало!

Раптом Люк попрохав мене нічого не планувати на уїк-енд. Сам забронював готель і все таке. Я з *таким* нетерпінням цього чекаю. Ми просто відпочиватимемо, ні про

що не турбуючись, і нарешті залишимося тільки вдвох. Як добре.

Я хочу ті клементинові сандалі.

Припини. Не думай про них.

Я відпиваю ще кави, відхиляюся на спинку стільця і змушую себе розглядати галасливу вулицю. Люди кудись ідуть, тримають сумки, базикають, а он перетинає дорогу дівчина в таких гарних штанях (здається, від Ніколь Фаргі), а ще... О Боже!

Дорогою до мене йде чоловік середніх літ у темному костюмі, і я його впізнаю. Це Дерек Сміт, мій банківський менеджер.

Ой, схоже, й він мене помітив.

«Так, не панікуй!» — суворо наказую собі. Нема чого панікувати. Може, колись я б і злякалася, побачивши його. Намагалася б сховатись за меню або й узагалі втекти. Та це все вже в минулому. А тепер ми з «найкращим Сміті у світі» справжні друзі, чесні одне з одним.

Утім, я помічаю, що відсуваю свій стілець якнайдалі від сумки «Ел-Кей Беннетт», ніби вона чужа.

— Вітаю, містере Сміт! — кажу я радісно, коли він підходить. — Як справи?

— Дуже добре, — відповідає Дерек Сміт, осміхаючись. — А ваші?

— О, все гаразд, дякую. А ви... ви хочете кави? — ввічливо пропоную я, киваючи на порожній стілець навпроти.

Я не те щоб чекаю, що він погодиться, проте, на мій подив, він сідає і бере меню.

От що значить культурний рівень! Я п'ю каву зі своїм банківським менеджером на терасі кав'ярні! Знаєте, може, я коли-небудь додам це до своїх порад у «Ранковій каві». «Мені більше до вподоби неофіційний підхід до особистих фінансів, — скажу я, тепло всміхаючись

у камеру. — Ми з моїм банківським менеджером часто сидимо за склянкою капучино, обговорюючи мій поточний фінансовий стан...»

— Як звичайно, Ребекко, я щойно написав вам листа, — каже Дерек Сміт, коли офіціант ставить перед ним еспreso.

Раптом його голос серйознішає, і я відчуваю, як мене злегка штрикає тривога. О Боже, що я цього разу накоїла?!

— Вам і всім моїм клієнтам, — провадить він далі. — Щоб повідомити вас, що я йду.

— Що? — я з грюкотом ставлю філіжанку з кавою на стіл. — Про що це ви? Куди йдете?

— Йду з «Ендвіч-Банку». Я вирішив, що час мені вже на пенсію, достроково.

— Але...

Нажахана, я витріщаюся на нього. Дерек Сміт не може піти з «Ендвіч-Банку». Він не може покинути мене напризволяще тепер, коли все так добре. Ну, я усвідомлюю, що ми не завжди досягали згоди, але ж останнім часом таки справді знайшли спільну мову. Він мене розуміє. Розуміє причини мого боргу. Що я без нього робитиму?

— Хіба ви не надто молодий, щоб іти на пенсію? — питаю я, відчуваючи, як у моєму голосі бринить відчай. — Ви не нудьгуватимете?

Дерек відхиляється на спинку стільця і відпиває ковток еспreso.

— Я не збираюся взагалі кидати роботу. Однак мені здається, що життя — це щось більше, ніж стежити за чийсь банківськими рахунками, згодні зі мною? Хоч іноді вони бувають справді захопливими.

— Ну... так. Так, звісно. Рада за вас, чесно, — я трохи ніяково знижую плечима. — Але я... сумуватиму за вами.

— Хочете вірте, хочете ні, — відповідає він з легкою усмішкою, — та я думаю, що теж за вами сумуватиму,

Ребекко. Звісно, ваш рахунок був чи... не найцікавішим з усіх, які мені випадало обслуговувати.

Він проникливо дивиться на мене, і я відчуваю, як пащить моє обличчя. Навіщо йому треба нагадувати мені про минуле? Головне, що все вже скінчилось. Я тепер інша людина. Адже кожному можна перегортати сторінку і починати життя наново.

— Ваша кар'єра на телебаченні, здається, складається вдало, — говорить Дерек Сміт.

— О так! Це чудово, правда ж? І там добре платять, — значуще додаю я.

— Ваш прибуток, безперечно, збільшився за останні місяці, — каже він, ставлячи свою каву на стіл, і в грудях мені трохи холоде. — Однак...

Я так і знала. Чому завжди має бути якесь «однак»? Чому б йому просто не порадіти за мене?

— Однак... — повторює Дерек Сміт, — ваші витрати також зросли. Істотно. І фактично, ваша заборгованість зараз вища, ніж на піку ваших... ну, скажімо, надлишкових витрат.

Надлишкових? Як в'їдливо.

— Вам дійсно слід докладати більше зусиль, щоб утримуватися в межах кредитного ліміту, — веде він далі. — А ще краще — сплатити борг.

— Я розумію, — кажу неухважно. — Саме так і збираюся вчинити.

Я щойно помітила на іншому боці вулиці дівчину з великою сумкою «Ел-Кей Беннетт». У ній — дві взуттєві коробки.

Якщо їй можна купити дві пари взуття, то чому ж мені не можна? За яким це правилом можна купити лише одну пару за раз? Ну це ж якийсь деспотизм.

— А що там з іншими вашими фінансами? — питає Дерек Сміт. — У вас є, приміром, неоплачені рахунки від магазинів?

Літературно-художнє видання

КІНСЕЛЛА Софі
Шопоголік на Мангеттені
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *Н. О. Міщенко*
Редактор *Н. В. Бордукова*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Д. В. Щербина*

Підписано до друку 07.11.2018. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Кінселла С.

К41 Шопоголік на Мангеттені : роман / Софі Кінселла ; перекл. з англ. Н. Третьякової. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 384 с.

ISBN 978-617-12-5437-4

ISBN 978-0-552-77833-6 (англ.)

Ребекка Блумвуд тепер спустошує нью-йоркські магазини. Вона так і не позбулася залежності від покупок, а вітрини бутиків такі яскраві й привабливі, скільки всього ховається за ними! Шовкові шалики й чарівні сукенки, сотні пар елегантного взуття, яке так і чекає, коли ж його витягнуть із коробок, вишукані пальта й шубки — як же можна пройти повз цей райський сад? І от пальці самі тягнуться по кредитку, а в руках уже громадяються пакети з обновками... Та цього разу через згубну шопозалежність Ребекка не просто втрачає величезні гроші — вона руйнує особисте життя, кар'єру і навіть зазнає публічної ганьби. Дівчина розуміє, що жодна брендова кофтинка не варта цього... Час оголошувати магазинам війну!

УДК 821.111

Ребекка Блумвуд — звичайна молода дівчина. Проте в неї є одна таємниця... Вона шопоголік. І хоч як Ребекка намагається позбутися своєї залежності, кожен новий розпродаж чи сезонні знижки зводять ці спроби нанівель. Дівчина заборгувала банку велику суму грошей, її шафки переповнені одягом, але навіть це не може зупинити Ребекку. Коли менеджер банку Дерек Сміт починає справжнє полювання на героїню, аби змусити її сплатити борг, вона вирішує: досить! Час навчитися контролювати себе і свої кошти. Марнотратка і шопоголік, Ребекка за дивним збігом обставин отримує пропозицію стати консультанткою у компанії молодого фінансового генія Люка Брендона...